

heder skulle foretage kontrol og opgørelse? Skulle afgørelserne kunne påklages til højere myndighed? Hvilken dokumentation kunne kræves?

Udvalget har ikke haft mulighed for inden for den begrænsede tid, der stod til rådighed, at tage stilling til alle disse spørgsmål og i forbindelse med justitsministeren at få udformet de nærmere regler herom.

Af de nævnte grunde har man da ment at måtte fastholde den af justitsministeren foreslåede ikrafttrædelsesdato, den 15. januar 1966. "Da lovforslaget først færdigbehandlede efter denne dato, måtte ikrafttrædelsestidspunktet ændres til 15. februar 1966].

Et *mindretal* (Ib Thyregod, Gottschalck-Hansen og Poul Dam) kunne tilslutte sig lovforslaget, men fremsatte i betænkningen en særudtalelse, hvori det bl. a. hedder:

„Mindretallet havde ønsket en tidligere ikrafttrædelsesdato — den 20. december 1965 — således at loven kunne få virkning allerede fra førstkommande nytår. Under hensyn til den gennem Tunghørenævnet foretagne undersøgelse, hvorefter ca. 15.000 drenge ved nytårsskyderiet ved årsskiftet 1964-65 pådrog sig høredefekter, der for over halvdelen af tilfældene vil kunne få erhvervsmæssig betydning, tillagde man det den største vægt, at tilsvarende skader ved nytårsskiftet 1965-66 blev undgået.

I forhold hertil måtte erstatningsproblemet og de praktiske administrative vanskeligheder, bl. a. med myndighedernes opbevaring af det fyrværkeri, der måtte blive afleveret, tillægges underordnet betydning.

Mindretallet finder, at det meget vel ville have været muligt at finde en tilfredsstillende løsning af disse spørgsmål, hvorved bemærkes, at der alene efter mindretallets opfattelse kunne blive tale om billighedserstatning, bl. a. under hensyn til den af justitsministeriet i februar 1965 udsendte meddelelse til fyrværkeribranchen.

Mindretallet beklager, at det ikke af tidsmæssige grunde har været muligt at færdigbehandle disse spørgsmål, således at lovforslaget kunne fremsættes i folketinget med henblik på ikrafttrædelse inden nytåret 1965-66. . . .“

Det var oprindeligt foreslået, at lovforslaget ved kgl. anordning skulle kunne sættes i kraft såvel på Færøerne som i Grønland. Dette ændredes imidlertid på foranledning af justitsministeren med følgende i betænkningen anførte begrundelse:

„I medfør af lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre er ved lagtingsbeslutning af 13. maj 1948 sager vedrørende eksplosive stoffer overtaget som færøsk særanliggende. Det tilkommer således det færøske hjemmestyre selv at lovgive på dette område.“

Lovforslaget vedtoges med 87 stemmer mod 6, idet 1 medlem (From) undlod at stemme.
